

да се построят надъ рѣкитѣ мостове и т. н. Излѣзли други българи, които пъкъ се нагърбили да изработятъ желѣзнитѣ пѣтища, мостоветѣ, да пробиятъ планинитѣ.

Така работнитѣ българи се разшавали на всѣкъде. Имало чужденци, които дошли въ София и искали тѣ да построятъ желѣзницитѣ и да печелятъ отъ тѣхъ, но българското правителство не се съгласило. То казало, че цѣлиятъ народъ ще работи, но желѣзницитѣ ще си останатъ негови, народни, а не на чужди строителни дружества. Селянитѣ работѣли земната работа по линиитѣ, гражданитѣ плащали пѣтна тегоба, — всички се грижели да се построятъ желѣзницитѣ часъ по-скоро, та да се пѣтува по тѣхъ бързо, евтино и безопасно.

По Искърската долина имало такива диви колибари, че невѣрвали тамъ да мине желѣзница.

— Какъ ще мине тука желѣзница? — думали тѣ. Тука има такива стрѣмнини, такива канари и стени, че козитѣ не могатъ да ходятъ, камо ли желѣзна кола да мине?

— Вижъ ги ти, инженеритѣ, какви сж глупави, щѣли да пробиятъ планинитѣ! Това нито султана, нито руския царъ можаха да го сторятъ, та ние ли проститѣ и бедни българи ще го направимъ? Нѣма ли царъ? Нѣма ли министри? Защо оставятъ тѣзи „слободни“ инженери да скитатъ изъ пушинацитѣ само да харчатъ народната пара. Ние знаемъ отъ баби и отъ дѣди, че презъ тѣзи мѣста кола не върви.

Обаче решителнитѣ млади инженери знаели своята работа. Тѣ забили колчета, завели работници и ги накарали да копаятъ. Захъркали лопа-